

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

I Coming out en identiteit

Waarom heeft hij Jan over de sportgroep verteld? En hij kwam ook echt. Jan maakt me helemaal gek, ik wou dat hij nooit naar Amsterdam was gekomen. In het begin was Mark blij om nog een enthousiaste en goede zwemmer in de klas te hebben, en niet meer de enige te zijn.

Twee jongens hangen voor z'n huis rond. Ze slenteren een beetje heen en weer. Ze staan duidelijk op hem te wachten. Ze volgen Mark nu al twee dagen en roepen allerlei dingen naar hem. Mark doet net of hij ze niet ziet, steekt de straat over, schijnbaar onverschillig voor hun spottende opmerkingen. Hij loopt naar z'n voordeur. Peter blokkeert de weg en heeft een gemene grijns op z'n gezicht. Mark slikt. Hij ziet Peter niet en loopt tegen hem op.

'Hé, vuile flikker. Blijf met je gore poten van me af, smeerlap,' snauwt Peter en doet een stap richting Mark.

'Hou je bek, lul,' schreeuwt Mark. Peter en Freek deinzen geschrokken terug. Binnen twee seconden heeft Mark de deur open.

Mark gooit de deur woedend dicht.

'Mark, wat bezielt je? Je vader heeft er net een zware dienst op zitten!'

Mark kijkt z'n moeder niet eens aan. De hele wereld moet hem gewoonweg met rust laten.

Vervolg onder Deel 2 en 3

‘Mark, ik praat tegen je.’ Zijn moeder pakt hem bij z’n arm vast.

Hij rukt zich snel los en loopt naar zijn kamer. Ik moet aan iets anders denken. Mijn huiswerk voor wiskunde doen of misschien Marijke opbellen. Volgens Irene wil ze iets van me. Oké dan. Hij staart naar de telefoon, draait het nummer van Marijke, hoort haar stem en legt meteen weer neer. Hij loopt snel naar de deur en doet hem van binnen op slot. Hij ziet Jan voor zich die naar hem lacht, hem aan het einde van de wedstrijd omarmt. Kusje rechts, kusje links, als een gewoon afscheid. Alleen bij Mark begint z’n hart te bonken en gaan er elektrische shocks door zijn hele lichaam als hij het lichaam van Jan zo dicht bij het zijne voelt. Ik moet compleet gek geworden zijn, denkt Mark vertwijfeld. Het is niet normaal dat ik zo opgewonden raak van een jongen. Dat zou ik bij Marijke’s stem moeten hebben, niet als hij me aanraakt. Zo kan ik niet meer naar school. Ik moet Jan vanaf nu uit te weg gaan.

‘Mark, wil je na de les even bij me komen?’ Dat ontbrak er nog aan. Z’n moeder kreeg gisteren een brief van school. Door zijn vele spijbelen gaat Mark misschien niet over. En nu wil de leraar ook nog eens met hem praten. Mark kan wel raden waar het over gaat. Hij had niet naar Jan mogen schreeuwen en hij had hem helemaal niet mogen wegduwen. Dat Jan hem, nadat ze hadden gewonnen, zo enthousiast omarmde, is nog geen reden om zo uit zijn vel te springen. Maar het ergste was de manier waarop Jan hem aankeek, zich zonder woorden omdraaide en wegliep. Mark’s maag draait zich nog steeds om als hij eraan denkt. Het hele lesuur staart Mark naar de lege stoel van Jan en hij is niet in staat helder na te denken. Sinds weken achtervolgt het gezicht van Jan hem in zijn dromen, hij wordt opgewonden als hij aan Jan denkt, zijn hart bonkt als Jan hem ook maar vanuit de verte aankijkt.

‘Wij moeten dringend praten’, roept de leraar Mark ter verantwoording. ‘Sinds het begin van dit schooljaar ben je anders. Je spijbelt, je bent agressief en nu dit. Ik dacht dat je blij was om er een zwemmer bij te hebben. Ik dacht dat Jan en jij goede vrienden zouden worden.’

‘Alleen omdat hij een goede zwemmer is?’ bries Mark. ‘Ik wil niet dat hij aan me zit.’ ‘Je moet Jan je excuses aanbieden, Mark!’ De leraar kijkt Mark bedenkelijk aan. ‘Dat Jan je heeft aangeraakt, wil niet zeggen dat hij homo is. En als hij het wel zou zijn, dan duld ik geen homohaar of welke andere vorm van discriminatie dan ook.’

Homohaar, homohaar, hamert het in het hoofd van Mark en plots begint hij te huilen.

‘Hé, wat is dat nou?’ De stem van de heer Van der Kolk klinkt geschrokken. Voorzichtig pakt hij Mark bij z’n schouders. ‘Je was altijd zo’n ijverige leerling. En die homohaar past ook al niet bij je. Jan heeft al genoeg problemen dat hij nieuw op deze school is. En hij mag jou erg graag. Dat heb ik al op de eerste dag gemerkt. Mark, ik verwacht een uitleg over je gedrag tegenover de hele klas. Je gaat je fatsoenlijk gedragen, is dat duidelijk?’

Vervolg onder Deel 3

Jan mag jou erg graag, spookt de stem van zijn leraar door zijn hoofd.

'Mark?'

'Dat kan ik niet.' Zijn stem trilt.

'Dan zul je met de schoolpsycholoog moeten praten. Dat incident met Jan, je gespijbel.

Dat kan zo niet langer.'

De schoolpsycholoog ziet er vriendelijk uit.

'Ik heb onder andere een klasgenoot beledigd en een zet gegeven, daarom ben ik hier.'

De Vries knikt bijna ongemerkt. 'Wat is er gebeurd?' vraagt hij als Mark niet verder gaat.

'Waarom moet hij me aanraken als ik heb gewonnen?' werpt Mark naar voren. 'Hij moet gewoon z'n handen thuis houden.' Hij breekt vertwijfeld af.

'Heb je hem aangevallen omdat hij je omarmde?'

Mark knikt.

'Misschien was het voor Jan gewoon belangrijk je te laten zien hoe trots hij op jouw prestatie is, omdat hij je graag mag. Daar is toch niks abnormaals aan, Mark? Of wel?'

'Nee,' schreeuwt Mark en rent naar de deur. 'Dat is niet normaal, dat is pervers.'

Niemand weet hoe hij zich voelt. Peter en Freek zouden hem in elkaar slaan, als hij ooit... Daar moet hij maar niet aan denken. Hij heeft tien afspraken met de schoolpsycholoog – zo is het met Van der Kolk afgesproken.

'Ik zie je graag terug,' zegt De Vries.

Mark knikt. Hoe moet hij hem aan het verstand brengen dat hij 's nachts van Jan droomt, zelfs erecties van hem krijgt en hem gelijktijdig het liefst zou willen afstoten?

'Hier mag je alles zeggen, ook als het je nog zo gek lijkt,' dringt het in de chaos bij Mark door.

'Ik begrijp mezelf niet. Ik wou Jan helemaal geen pijn doen, maar ...' Mark wrijft vertwijfeld zijn tranen weg.

'Maar hij brengt je in de war?' De vraag van de schoolpsycholoog klinkt bijna als een feit.

Mark werpt snel een blik op hem. Hoe kan hij dat begrijpen? 'Ik moet de hele tijd aan hem denken,' komt het zo snel naar buiten dat hij er helemaal niet meer over kan nadenken.

'Je ziet hem zo graag dat je er bang van wordt, nietwaar?'

'Ja,' fluistert Mark in tranen. Eindelijk heeft hij het iemand verteld. Hij werpt een steelse blik op de psycholoog. Hij ziet er nog altijd even vriendelijk uit.

'Je bent niet de enige jongen die op jongens verliefd wordt, Mark.'

'Dat kan niet waar zijn.'

'Ik weet hoe moeilijk het is om te praten over verliefdheid op jongens. Maar je bent niet alleen. Er is zelfs een homo- en lesbische groep voor jongeren in het Amsterdam. Ik weet zeker dat zij je graag willen ontmoeten. Misschien heb je wat aan hun brochure 'Jongens die op jongens vallen'. Je kunt ze gewoon bellen. Denk er maar over na, Mark. Ik ben er voor je als je me nodig hebt, oké?'

Mark kijkt de psycholoog niet aan. Hij knikt.

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

2 Relaties

Met trillende handen grijpt Almira naar de telefoon. Steeds weer vervaagt de tekst voor haar ogen. Binnen een paar seconden is haar leven gebombardeerd en kapot gemaakt.

‘Julie Bäcker, hallo?’ Almira barst in huilen uit.

‘Almira, ben je daar? Jezus, wat is er gebeurd?’

‘Ik moet terug naar Kosovo.’

Ademloze stilte aan de andere kant van de lijn. ‘Jezus,’ murmelt Julie na een eeuwigheid. ‘Blijf waar je bent liefje, ik kom onmiddellijk.’

‘Ze kunnen je toch niet gewoon het land uitzetten. Je woont hier al elf jaar. Dat is bijna de helft van je leven.’ Volledig van de kaart leest Julie de beslissing van de Immigratiedienst steeds opnieuw. ‘Ze zeggen dat er geen oorlog meer is,’

fluistert Almira. ‘Maar mijn familie komt oorspronkelijk uit Bosnië en ze zullen mijn leven tot een hel maken, als ze er ooit achterkomen dat ik lesbisch ben, vermoorden ze me.’ Almira kijkt naar haar vriendin. ‘Ook in Kosovo worden nog steeds mensen gedood. Ik heb gezien hoe ze mijn zus en mijn

nichten ernstig mishandelden en hoe ze mijn oom met de dood bedreigden. De dood loert om elke hoek. Daar is voor mij geen opleiding, geen thuis, geen liefde. Enkel en alleen moord en doodslag. Ik kan niet terug, Julie.’

‘Nee, natuurlijk niet. We vinden wel een oplossing, Almira. Ik hou van je, ik laat je niet gaan. Nooit, begrijp je?’

‘Nee, natuurlijk niet. We vinden wel een oplossing, Almira. Ik hou van je, ik laat je niet gaan. Nooit, begrijp je?’

Vervolg onder Deel 2 en 3

‘Wat is er gebeurd, Almira? Je zit al weken naar de muur te staren. In drie vakken heb je een zes gehaald. En ik dacht werkelijk dat je in Duitsland iets wilde bereiken. Zo lukt het je zeker niet om de universiteit binnen te komen.’

‘Dat ligt niet aan mij,’ zegt Almira zacht. ‘Ik heb geen toekomst in Duitsland.’

‘Wat een onzin,’ foetert de leraar. ‘Natuurlijk ligt het aan jou. Als je echt iets wilt bereiken, lukt je dat ook. Natuurlijk niet met deze inzet. Jammer Almira, dat ik me zo in je heb vergist.’

Als u zou weten dat ik lesbisch ben, zou u het waarschijnlijk eens zijn met mijn bevel tot uitzetting, denkt Almira en bergt haar werk op zonder er naar te kijken.

‘Je moet toch iets kunnen ondernemen tegen een uitzetting?’ Julie kijkt uitdagend naar haar medestudente.

‘Nou, de oorlog in Kosovo is voorbij hoor, Julie. Jullie waren lang genoeg hier, allemaal. Je moet maar een andere vriendin zoeken.’ George grijnst gemeen. Sommigen knikken.

‘Wat zijn jullie voor mensen?’ Julie kijkt geschokt om haar heen. ‘En jullie willen het onderwijs in?’

‘Je wilt de uitzetting alleen maar verhinderen omdat je gek op haar bent, of niet soms?’ mengt Karin zich in het gesprek.

‘Jullie hebben totaal geen idee wat oorlog en traumatisering ook na verloop van jaren kan aanrichten,’ antwoordt Julie.

‘Ik geloof dat je weer eens enorm overdrijft, Julie. Zoals altijd.’ George leunt nonchalant naar achteren.

‘Op school begrijpt niemand me. Ik voel me zo alleen. De docent denkt dat ik lui ben.’

Almira schuif Julie haar huiswerk Duits toe, dat ze zojuist heeft verpest.

‘De studenten zijn al net zo erg, zucht Julie gelaten. ‘Het schijnt dat wat hier gebeurt hun niet raakt.’

‘Zullen we op internet naar hulp zoeken?’

‘Almira, liefje, je bent een genie!’

Korte tijd later zitten ze helemaal geconcentreerd achter de computer.

‘Ondersteuningskring voor vluchtelingen, kijk eens,’ zegt Julie plots. ‘Dat is precies wat we zochten.’

‘En kijk hier eens,’ lacht Almira. ‘Ik heb een Europese chatsite voor homojongeren gevonden.’

‘Geweldig,’ gniffelt Julie. ‘Ik bel de ondersteuningskring eens op, oké?’

‘Dan ga ik even op die Triangle-Chat kijken.’

‘Over een uur een afspraak bij de ondersteuningskring,’ roept Julie.

‘De chat is open.’ Gefascineerd typt Almira iets in. ‘Laat eens zien.’ Julie gaat naast haar zitten.

<Almira> hallo, ik ben lesbisch en in woon in Duitsland, maar ze willen me terugsturen naar Kosovo. Wat kan ik doen?

<Mark> He, ik kom uit Nederland. Als je een Duitse vriendin hebt kun je trouwen. In Duitsland is er een wet voor geregistreerd partnerschap, dus dat moet kunnen, als jullie allebei boven de 18 zijn.

<Julie> Ik ben de vriendin. Weet je het zeker? Dat zou fantastisch zijn. We zijn allebei ouder dan 18. Wij moeten jammer genoeg nou weg. Zullen we je op de hoogte houden?

<Mark> Tuurlijk. Het was leuk met jullie te chatten. Tot snel.

<Aaron> Ik wil ook graag op de hoogte gehouden worden. Ik ben regelmatig op deze chatsite.

<Almira> Te gek. Thx, tot snel dan. CU

'Ik ben bang dat het er voor de vluchtelingen uit Kosovo slecht uitziet. Het is onmogelijk de autoriteiten aan het verstand te brengen dat minderheidsgroepen, zoals Bosnische moslims, het daar nog altijd heel moeilijk hebben.' De hulpverleenster kijkt Almira lange tijd aan. *'En bovendien ben je ook nog lesbisch. Het is onverantwoord je terug te sturen.'* *'Als we zouden trouwen, zouden wij dan uitzetting kunnen verhinderen?'* Julie's stem klinkt smekend.

'Ja, dat zou goed mogelijk zijn. Volgens paragraaf 23 van de Immigratiewet zou Almira na het huwelijk eerst een tijdelijke en beperkte verblijfsvergunning voor drie jaar en daarna een tijdelijke en beperkte verlenging krijgen. Na acht jaar zou zij dan de Duitse nationaliteit kunnen aanvragen.'

'Maar wat gebeurt er dan met mijn ouders?' vraagt Almira.

'Je ouders kunnen we op die manier niet van de uitzetting redden', zegt de hulpverleenster zachtjes.

'Zonder mijn ouders kan ik niet leven', zucht Almira. *'Zonder mijn ouders wil ik hier niet leven.'*

'Je moet met je ouders hier komen. We zullen alles doen om ook hen te redden.' De hulpverleenster aarzelt. *'Zijn jullie verliefd en willen jullie daarom trouwen, of is het eerder een poging om Almira te redden?'*

'Ik hou van Almira,' antwoordt Julie. *'Misschien zou ik zonder de bedreiging niet op het idee gekomen zijn, maar nu zie ik het als een grote kans.'*

'Ik wil mijn ouders niet verliezen,' fluistert Almira. *'Ik weet niet of zij het ooit zullen begrijpen als ik met een vrouw trouw.'*

'Almira, voor jou zou een terugkeer naar Kosovo het einde betekenen. Je bent hier opgegroeid, je hebt je halve leven in dit land doorgebracht, je hele sociale leven heeft zich hier afgespeeld, je bent aan deze cultuur gewend, je wilt hier een opleiding volgen. Je houdt van een vrouw. In Kosovo is dat allemaal ondenkbaar. En dan alle trauma's die jij en je ouders hebben opgelopen. Daar zijn geen therapiemogelijkheden. Een terugkeer naar Kosovo betekent een nieuwe traumatisering voor alle familieleden. Je zei al dat familieleden voor je ogen zwaar mishandeld werden en met de dood bedreigd.'

Almira huilt stilletjes. 'Mijn beide ouders hebben het meegemaakt. Mama probeert me te beschermen. Zij is sterk. Maar papa is eraan kapot gegaan. Ik kan mama niet met hem alleen laten. Papa heeft ons beiden nodig.'

'Weten je ouders dat jij en Julie willen trouwen?'

'Dat zouden ze misschien nog overleven, maar niet als ze van mij gescheiden worden. Voor papa zou dat het einde betekenen.'

'Er moet een oplossing voor jou en voor je ouders zijn, Almira. Ik kan je niets beloven. Een huwelijk met Julie zou je redden, dat is zeker. En wij moeten je redden.' De hulpverleenster lacht Almira bemoedigend toe. *'Kom morgen met je ouders. Wij zullen samen voor ze vechten.'*

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

3 Leefstijlen

‘Alexander, doe me eens een plezier en geef me de uitnodiging voor de ouderavond, wil je? Hans wil ook gaan en hij moet de datum opschrijven.’

Alexander staart zijn vader geschrokken aan. ‘Hè, nee pap. Waarom moet Hans mee?’

‘We wonen nu vijf jaar samen. Hans is als een tweede vader voor je, toch?’

‘Ja, maar kan je toch niet beter met mama gaan? Dat is toch veel beter?’

‘Lieverd, het is vandaag de dag heel normaal om homo te zijn. Je ziet mama maar om de week en de dagelijkse dingen, je huiswerk en alles wat met jou te maken heeft, daar zorgen Hans en ik voor. Of niet soms? Het wordt toch wel tijd dat ze op je school te weten komen dat Hans net zo verantwoordelijk is voor jou. Ook hij kan een briefje voor school schrijven of met je leraren praten over jou. In principe doet hij meer voor je dan ik. Ik ga Hans niet verstoppen. Ik wil niet doen alsof hij niet mijn partner is.’

‘Ja, dat begrijp ik wel. Maar dat hoeft toch niet iedereen te weten. Ik heb al genoeg stress in mijn leven zonder dit. Je denkt altijd dat de hele wereld homoseksualiteit accepteert, omdat Hans en jij toevallig duizenden lesbische vrouwen en homoseksuele mannen kennen. Nou, dit thema is bij mij op school niet bespreekbaar. Ik zie de leraar al voor me, met zijn hatelijke blik en met zo’n spottend lachje. Maar natuurlijk is hij enorm tolerant,’ kreunt Alexander.

‘Overdrijf je niet een beetje, Alexander?’ Zijn vader kijkt hem aan. ‘Laat het maar aan Hans en mij over. Het wordt hoog tijd dat er een eind komt aan dat gezeik.’

‘Oké, dan graaf ik mijn graf alvast. Hans heeft de uitnodiging voor de ouderavond trouwens op het prikbord gehangen,’ zucht Alexander.

Vervolg onder Deel 2 en 3

‘Goedemorgen allemaal,’ groet mevrouw Steiner de klas en laat haar blik over de hoofden van de leerlingen gaan. Alexander wiebelt onrustig heen en weer op zijn stoel. Als zijn blik die van de docente ontmoet, verstijft Alex helemaal.

‘Goed,’ begint de docente en trommelt met haar vingers op het bureau. ‘Alexander, kun je ons eens over je twee vaders vertellen en hoe je daarmee omgaat?’

Tweëndertig paar ogen zuigen zich aan Alex vast.

‘Ik kan er goed mee omgaan,’ wurmt Alex naar buiten en zijn stem krast als een raaf. ‘Wat betekent dat, twee vaders?’ vraagt Kathrin, die nooit weet wanneer ze beter haar mond kan houden.

‘Alex?’ De docente verhoogt haar stem en kijkt hem uitdagend aan.

‘Wat dat betekent?’ Plots is Alex woedend. Hij kijkt zijn klasgenoten recht in de ogen.

‘Mijn vader is homo. Hij houdt van een andere man. Daarom heb ik twee vaders en één moeder.’ Hij wil dat zijn stem trots klinkt, maar in werkelijkheid trilt zijn stem verdacht.

‘Dat is pervers,’ vliegt Erkan op. ‘Walgelijk. Als ik jou was zou ik mij in een donker hoekje verstoppen en hopen dat ik weer normaal word in plaats van ermee te koop te lopen. Gatver.’

‘Mijn vader is normaal,’ zegt Alexander zacht.

‘Zijn er hierover nog andere meningen?’ Mevrouw Steiner kijkt zoekend rond.

‘Je kunt je daartegen laten behandelen,’ zegt Kathrin.

‘Mijn vader hoeft zich niet te laten behandelen,’ sist Alexander. ‘Er is niks mis met hem. En met Hans ook niet. Mensen zoals jullie, die dat niet willen accepteren, hebben eerder een therapie nodig.’

‘Wat mot je?!’ Erkan staat dreigend op. ‘Wat krijgen we nou? Kom hier, lul, dan zal ik je laten zien wie hier normaal is en wie niet. Je bent waarschijnlijk zelf een vuile flikker.’ Hij pakt Alex hard bij de schouders beet en schudt hem door elkaar. Niemand zegt wat. Mevrouw Steiner haalt haar hand door haar haren, maar blijft voor de rest als stijf op haar plaats staan, er vormen zich zweetparels op haar voorhoofd.

Koray staat doodsbлек op. ‘Sorry,’ mompelt hij. ‘Ik voel me niet goed.’

‘Vies ventje,’ sist Erkan hem toe en spuwt minachtend tussen Koray en Alex op de grond.

‘Nog één pervers woord en je bent dood, man,’ waarschuwt Erkan Alexander, voordat hij hem een flinke stoot geeft. Dat Alex niet op de grond valt, is puur geluk.

‘Zo gaat dat niet, Erkan,’ zegt de docente hulpeloos. ‘Bied Alexander je excuses aan, en jij, Koray, ga weer zitten.’

‘Ik ga toch niet een perverseling om vergiffenis vragen?’ hoont Erkan. ‘Laat hij zich tegenover mij maar verontschuldigen, mevrouw Steiner.’

‘Homoseksualiteit is tegenwoordig heel normaal,’ stamelt mevrouw Steiner. ‘De vader van Alexander kan er niks aan doen dat hij zo geworden is.’

‘Ik ga nou, dat is voldoende mevrouw Steiner,’ fluistert Alexander. Voordat mevrouw Steiner ook maar iets kan zeggen, is hij de klas uit.

Vervolg onder Deel 3

‘Wat fijn dat ik zo snel een afspraak kon maken.’ Mevrouw Steiner kijkt verlegen naar haar schoenen.

‘Mevrouw Steiner, volgens mij heeft Alexander het nogal moeilijk in zijn klas. Heeft u nog nooit over homoseksualiteit in uw klas gesproken?’

‘Dat hoort niet bij het leerplan,’ verdedigt mevrouw Steiner zich met een bijna koppige gelaatsuitdrukking.

‘Ja, jammer genoeg,’ geeft de vertrouwenspersoon, meneer Wyler, toe. ‘Afgesproken dan. Ik kom volgende week naar uw les.’

In de klas heerst totale stilte. ‘Ik ben blij om vandaag bij jullie te zijn. Ik wil jullie niet met getallen vervelen, maar zonder getallen gaat het helaas niet. Sorry. Bij mij hoeven jullie echter niet mee te schrijven,’ grapt Wyler, en enkele jongens en meisjes grijnzen terug.

‘Ongeveer een op de tien jongeren is homoseksueel. Even kijken, dat zouden in jullie klas ongeveer drie leerlingen zijn. Stel je voor dat je daar niet over kunt praten, dat je het altijd moet verbergen, omdat je bang bent om buitengesloten te worden.’ Wyler kijkt de klas in. ‘Sommigen van jullie weten vast wel hoe het voelt om buitengesloten te worden omdat je anders bent, niet?’

‘Maar je hoeft er toch ook mee te koop te lopen,’ mompelt Erkan.

‘Mensen zijn verschillend,’ zegt Wyler. ‘Natuurlijk zijn er homo’s en lesbo’s die het vrij uitdragen – die ervoor gevochten hebben om te mogen trouwen en om voor hun kinderen te mogen zorgen. Er zijn ook homoseksuelen die aan niemand vertellen wat zij voelen. Sommige trouwen met een partner van het andere geslacht en leven hun gevoelens voor hetzelfde geslacht alleen heimelijk uit. Er zijn lesbische vrouwen en homoseksuele mannen die in woongroepen leven, sommigen wonen samen zonder te trouwen, anderen trouwen en nog anderen willen alleen wonen, ook als ze een relatie hebben. Het is echt niet zo anders als bij de heteroseksuelen.’

‘Het belangrijkste is dat twee mensen van elkaar houden. Daar komt het toch op neer,’ zegt Alexander zachtjes.

‘Een mooie afsluiting van dit lesuur,’ mengt mevrouw Steiner zich in het gesprek.

‘Als iemand met me wil praten, ik laat mijn telefoonnummer hier achter,’ zegt meneer Wyler.

Op de speelplaats draait meneer Wyler zich nog eens om. ‘Hé, jij was net toch in die klas?’

Koray knikt. ‘Bedankt, meneer Wyler. Ik ben misschien één van de drie. Ik zou graag eens een afspraak met u maken.’

‘Doe dat,’ zegt meneer Wyler.

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

4 Gezondheid en psychosociale problemen

Vandaag ga ik Chloé opzoeken in Fontenay. Wij zijn nu al een jaar samen en eindelijk ga ik haar thuis opzoeken. Ik denk terug aan de dag waarop ik Chloé voor het eerst zag. Drie maanden lang chatten we in de Triangle-youth-chat, voordat we bij toeval te weten kwamen dat we zowat burens zijn. Niks Frankrijk, Oostenrijk, Nederland, Italië – nee, Fontenay en Parijs. En dat ligt echt slechts vlak bij elkaar. Natuurlijk hebben we toen afgesproken.

Een ontmoeting in het echt. Jezus, hoe vaak heb ik erover nagedacht of Chloé lelijk of stom zou zijn – dat weet je bij het chatten immers nooit. Mijn moeder wou ik liever niks vertellen over het chatten. Stom eigenlijk. Ik zat lekker te chatten, en mama had geen enkel vermoeden dat ik dingen aan het doen was om je zorgen over te maken. Het doet er nu niet meer toe, want mama is dol op Chloé en dat is het belangrijkste.

Ik moet weg, anders kom ik vandaag niet meer in Fontenay. Ik neem mijn jas, kijk in de spiegel, neem de sleutel van de haak en vertrek.

De vader van Chloé is een echte lul, denk ik twee uur later en voel me niet al te zeer op m'n gemak.

‘Binnen één uur terug, begrepen?’ wendt hij zich tot Chloé.

Chloé is zo geschrokken dat ik kippenvel krijg.

‘Kom, Chloé.’ Ik trek haar overeind en vertrek zo snel mogelijk met haar.

‘Is je vader altijd zo?’ Ik werp peinzend een paar steentjes in een plas.

Chloé knikt voorzichtig. ‘Hij houdt van mij.’ Haar stem klinkt treurig. ‘Ik ben z’n enig kind, hij meent het wel goed met me.’

Vervolg onder Deel 2 en 3

‘Maar thuis opgesloten zitten is niet goed.’

‘Ja, da’s waar.’ Chloé grijnst.

‘Je hebt me nooit verteld dat hij je controleert.’

‘Zou je het dan begrepen hebben? Papa heeft een hart van goud, je moet hem gewoon kennen.’

‘Dat kan ik me niet voorstellen,’ mompel ik.

‘Laten we geen ruzie maken. Je moet zo weer weg en ik heb zo naar je uitgezien.’

Voorzichtig trek ik Chloé tegen me aan en kus haar op de mond. Het is alsof ik van top tot teen onder stroom sta. Ik voel haar opwinding en ik krijg het warm.

‘Jij pervers loeder.’ Hij trekt me aan m’n haren omhoog en duwt me richting de plas.

‘Laat ik je hier nooit meer zien, viezerik.’

De wanhopige blik van Chloé ontmoet de mijne. Dat is het laatste wat ik van haar zie.

‘Schat, wat is er toch?’ Mijn moeder kijkt bezorgd naar mij. ‘Waarom komt Chloé niet meer? Hebben jullie ruzie?’

‘Het komt niet door haar, mama.’

‘We moeten praten, Elsa. Je bent in de laatste weken minstens vijf kilo afgevallen. Je bent helemaal van slag. Ik wil graag weten wat er met je is.’

‘Ik weet het, mama. Het spijt me, ik moet weg. Zie je!’ Ik maak me snel uit de voeten.

Als ik vandaag uit het raam kijk is alles grijs terwijl de zon toch schijnt. Het knäckebröd smaakte naar karton. Het gelach van de anderen op de speelplaats van de school dreint in mijn oren. Ik hoor niet dat ze met me praten, ik antwoord maar wat. Vraag alsjeblieft niet naar m’n gevoelens. Vergeleken met mij is een robot nog menselijk. Ik ga naar school omdat niets anders nog zin lijkt te hebben. Natuurlijk heeft mama gelijk, maar ik heb geen tijd. Vorige week hebben we een sprookje geschreven. Modern en zelf verzonnen. Het mijne begon zo: Op een dag plaatste een buitenaardse macht een kaasstolp over de wereld. Maar niemand merkte het op... en het ging tamelijk gruwelijk verder en het liep uiteindelijk uit op een ramp. Ik heb weliswaar een tien gekregen, maar dat helpt me ook niet meer.

‘Hoeveel heeft je sprookje met iets met jezelf te maken?’ vraagt mevrouw Dupont na het lesuur. Ik trek mijn schouders op.

‘Het gaat al sinds weken slecht met je. Heb je problemen thuis?’

Ik schud mijn hoofd zonder te spreken.

‘Ben je ongelukkig verliefd?’

Ik kijk haar verrast aan.

‘Het is een meisje, nietwaar?’ vraagt Dupont zachtjes.

‘Niet daarom,’ fluister ik en het hek is van de dam. ‘Haar vader,’ zucht ik.

Vervolg onder Deel 3

‘Elsa, ik zal je het telefoonnummer geven van een homojongerencentrum, het Ligne Azur. Zij kunnen je vast wel helpen. Alles zal in orde komen, je zal zien.’

‘Hoe bent u op de hoogte van dat centrum?’

‘Je bent niet het enige lesbische meisje in deze school.’ Dupont knipoogt naar mij.

Voor de eerste keer sinds weken voel ik iets wat op een vleugje hoop lijkt.

Ik vertel Marie, mijn hulpverleenster, de nachtmerrie die me sinds maanden achtervolgt en die ik niet begrijp. Het is een monster dat me in een kleine poel verdrinkt en daarbij walgelijk lacht. En plots zie ik de scène weer duidelijk voor me.

‘Chloé’s vader heeft mij aan mijn haren getrokken en uitgescholden. En hij duwde mij in een poel.’ Voor de eerste keer voel ik opnieuw de ontzetting die ik bijna vergeten was.

‘Jeetje, Elsa. Heeft Chloé’s vader je echt vastgepakt? Dat wist ik niet. Misschien geeft je nachtmerrie aan hoe erg Chloé’s vader je heeft gekwetst. Heb je dit al aan iemand anders verteld?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Denkt u dat ik me daarom zo voel? Ik dacht dat het kwam omdat Chloé het alleen nog maar over zelfmoord heeft en ik haar niet kan helpen. Ik kon me niet verdedigen tegenover haar vader. Ik ben er kapot van.’

‘Dat kan ik goed begrijpen. Je hebt gevoeld hoezeer haar vader je kan kwetsen.

Natuurlijk voel je je machteloos. Net zo hulpeloos als wanneer je Chloé wilt helpen, maar niet weet hoe.’

‘Denkt u dat er een verband is tussen die twee?’ vraag ik zachtjes.

‘Dat is heel goed mogelijk, Elsa. Als Chloé’s vader je niet zo geïntimideerd had, zou je de situatie veel beter aankunnen. Misschien voel je je precies zo als toen.’

‘Ik schaamde me vreselijk. En ik voelde me heel vies. Alsof hij me van boven tot beneden ondergespuugd had.’

‘Dat heeft hij ook,’ zegt Marie. ‘Het is goed dat je erover praat. Alleen zo kan je uit de onmacht ontsnappen. Maar als je eruit bent, kan je kijken wat je voor Chloé kunt doen, oké?’

Alles wat Marie zegt klinkt zo logisch en eenvoudig en goed. Ik had nooit gedacht dat deze situatie me zo zou aangrijpen. Ik herinner me hoe zeker en geborgen en hoe open ik me met Chloé voelde. Hierdoor stelde ik me natuurlijk ook kwetsbaar op. Maar dat kon ik me niet meer veroorloven nadat de vader van Chloé me had aangevallen. Dat kan ik nou pas begrijpen.

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

5 Lesbisch en homospecifieke hulpverlening

‘Toe, maak mijn nachtkastje ook even schoon.’

Eileen kijkt boos op. ‘Ik ben niet de schoonmaakster, ik zou in de toekomst uw arts kunnen zijn.’

‘Nee, geef mij dan maar liever dokter Meijer. Ik laat me toch niet door een zwarte behandelen.’

Zonder woorden legt Eileen de klismaaspuit op het nachtkastje en verlaat de kamer in het ziekenhuis.

‘Hallo Eileen,’ straalt Kristin. ‘Hé, hoe was je dag?’

‘Volgens m’n moeder kan ik met mensen omgaan, maar de zieken houden mij voor hun schoonmaakster, al met al een fantastische dag. En hoe gaat het met jou?’

Kristin deinst geschrokken terug. Haar hart klopt. Weer niet het verkeerde zeggen. ‘Ik heb me zo op jou verheugd.’ Ze probeert een glimlachje.

‘Ik heb de wereld niet gemaakt,’ bromt Eileen. ‘Dus geen verwijten.’

‘Dat was niet zo bedoeld.’ Kristin zou het liefste willen weglopen. Waarom is het altijd zo moeilijk met Eileen? Houden we dan niet meer van elkaar?

‘Kom, ik heb iets moois gekocht. Dek jij de tafel?’ vraagt Eileen en neemt Kristin in de armen. Ze kust haar lang en teder. ‘Beter?’ vraagt ze zachtjes.

Dus alles is toch oké. Kristin is opgelucht.

‘Neem je de vismessen? En de mooie wijnglazen. En de servetten passen helemaal niet bij de borden. Zie je dat dan niet?’

Vervolg onder Deel 2 en 3

'Ach, dat speelt toch geen rol.' Kristin werpt Eileen een woedende blik toe. *'Ik eet het liefste zo.'*

'Het oog eet ook mee, Kristin. Het doet afbreuk aan de smaak als alles zo neergegooid is.'
'Dat is niet neergegooid. Dat is gewoon m'n stijl, niet de jouwe.'

'Met stijl eten is goed. Je wilt toch niet beweren dat dit stijl is? En moet je dan altijd met je ellebogen op tafel eten?' Eileen verwisselt humeurig de glazen en servetten.

'Zo is dat nou eenmaal bij de arbeidersklasse,' brengt Kristin met moeite naar buiten. Ze denkt aan de lachende gezichten thuis aan tafel, waar de wijn in waterglazen gaat en de cola in een wijnglas. *Of omgekeerd? Het maakt niets uit.*

'Waarom vertel je niet aan je ouders dat je lesbisch bent?' Eileen gaat een stukje van Kristin vandaan zitten die meteen de deken tot aan het puntje van haar neus naar boven trekt.

'Ik ben nog niet zo ver. Mijn ouders zouden dat niet begrijpen. Ik moet het zelf nog begrijpen.'

'Maar weet je zeker dat je van me houdt?'

'Ja Eileen, dat weet ik zeker. Maar moet daarom de hele wereld het weten? Moet ik absoluut in een hokje geplaatst worden?'

'Dat is geen hokje, dat is een identiteit. Zoals ik zwart ben. Dat houd ik mijn hele leven.'

'En zoals ik, uit de arbeidersklasse?' vraagt Kristin.

'Wat heb jij toch altijd met dat gezeik over de arbeidersklasse. Daarmee word je toch niet onderdrukt, ofwel soms?'

'Nee, maar iedereen zegt me dat ik me moet schamen omdat er bij ons thuis geen klassieke muziek gedraaid wordt. Omdat ik niet in merkkleding rondloop en driekwart van de vreemde woorden niet begrijp. En dat ik nog nooit naar de opera of in het theater ben geweest, of naar Amerika met de grote vakantie. Maar ik schaam me er echt niet voor dat m'n vader fabrieksarbeider is. Ik hou van m'n familie.'

'En dan?'

'Als ik zo op jou zou reageren omdat de patiënten je als een schoonmaakster zien of mijn klasgenoten je vragen waar je vandaan komt of waar je opgegroeid bent, dan zou je me waarschijnlijk onmiddellijk laten vallen.'

'Dat wil je toch niet met elkaar vergelijken? Je bent gestoord. Hé, ik hoef alleen maar over straat te lopen en de mensen schreeuwen roetmop naar me. Kan jij je überhaupt voorstellen hoe het is nooit en nergens veilig te zijn? Behalve in Ghana en daarom wil ik daar ook naar toe. Jij durft niet eens je ouders te zeggen dat je met iemand als ik samen bent.'

'Dat is niet waar, Eileen. Het feit dat je zwart bent, is niet de reden. Dat ik van een meisje hou, kan ik ze niet aan het verstand brengen. Maar dat ik van je hou, is duidelijk.'

'Echt? Dat is het belangrijkste voor me, Kristin. Omdat ik ook heel veel van je hou.'

'Dan is toch alles oké, of niet soms?'

'Kristin, je zit wel erg vaak te dagdromen de laatste tijd.' Mevrouw Metz kijkt streng over de rand van haar bril. *'Gevoelens voor meisjes zijn een heel normale ontwikkelingsfase in de puberteit. Je moet ze gewoon uitproberen. Maar je zult zien dat je de juiste jongen nog wel zult vinden. Iedereen maakt deze fase mee. Alleen de school mag daar niet onder lijden, begrepen?'*

Vervolg onder Deel 3

'Ik voel me soms zoveel stommer dan Eileen.' Kristin waagt een blik naar de hulpverleenster.

'Zou dat niet kunnen komen doordat je een paar jaar jonger bent dan Eileen? Je bent amper zestien. Op die leeftijd worstelen meisjes meer met lesbische gevoelens. Eileen is daar een paar jaar verder in.'

'Wij kibbelen vaak om kleinigheden,' zegt Eileen. *'Zaken die eigenlijk totaal belachelijk zijn. Welke kleur het servet moet hebben en zo.'*

'Misschien durven jullie twee nog niet over jullie gevoelens voor andere meisjes na te denken en verplaatsen jullie de angst naar dergelijke kleinigheden.'

'Maar ik weet dat ik van Eileen hou,' protesteert Katrin. *'Alleen al het andere is zo moeilijk.'*

'Wat bedoel je met "al het andere", Kristin?'

'Eileen wordt bijvoorbeeld vaak gepest om haar huidskleur. En dan zegt ze dat ik haar niet begrijp en haar niet genoeg steun.'

'Wat heeft dat te maken met de kleur van de servetten?'

'Misschien doet Eileen wel zo geïrriteerd, omdat ik m'n ouders nog niet van ons verteld heb.'

'Omdat je niet wil dat ze weten dat je met een zwarte gaat,' snauwt Eileen.

'Dat is echt onzin, Eileen,' schreeuwt Kristin. *'Zie je wel? Daar gaan we weer.'*

'Jullie zijn twee heel normale meisjes zoals alle anderen. Het feit dat je lesbisch bent, of in jouw geval zwart, verandert daar niets aan. Maar jullie omgeving zegt dat jullie gevoelens verkeerd zijn omdat jullie je niet op jongens richten. Deze veroordeling door jullie omgeving maakt het jullie moeilijk om een harmonische relatie te hebben', legt de hulpverleenster uit.

'Ik weet het niet, hoor,' zegt Kristin.

'Wat m'n omgeving denkt, kan me geen reet schelen,' valt Eileen uit. *'Het enige wat me interesseert is hoe Kristin over me denkt.'*

'Oké.' De hulpverleenster kijkt Kristin aan. 'Wat denk jij nou, Kristin?'

'Ik hou van Eileen en ik vind haar helemaal te gek. Maar ik voel me vaak stom bij haar.'

'En jij, Eileen, hoe denk jij over Kristin?'

'Hetzelfde. En soms denk ik dat Kristin niets van mijn problemen op het werk en op andere plaatsen begrijpt.'

'En waar komen deze angsten bij jullie beiden vandaan?'

'Dat weet ik toch niet,' zegt Eileen. *'Daarom zijn we hier.'*

'Helaas zit het erop voor vandaag. Als jullie daar behoefte aan hebben, kunnen we daar een volgende keer wat dieper op ingaan.'

'Ik geloof niet dat ze ons begrepen heeft.' Kristin trapt pissig tegen een leeg colablikje.

'Die heeft zich in iets vastgebeten dat niks met ons te maken heeft,' zegt Eileen. *'Ze gelooft ons niet eens als we zeggen dat we geen problemen hebben met ons lesbisch zijn.'*

'Inderdaad,' lacht Kristin. *'Jammer genoeg denkt de rest er ook zo over.'*

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

6 Seksualiteit

- <Antonio> *Ben ik hier op een chat voor jonge gays?*
- <Almira> *Hé Antonio, leuk je te ontmoeten. En ja, dat klopt. Waar kom je vandaan?*
- <Antonio> *Lady, dergelijke info nooit in de chat uitwisselen. *kijkt streng*, ik woon in Italië.*
- <Almira> *Ik in Duitsland. Hier zijn ook mensen uit andere Europese landen.*
- <Antonio> *Ben jij al langer hier?*
- <Almira> *Ja.*
- <Mark> *Hallo iedereen.*
- <Koray> *Ik ben ook nieuw hier, goeiedag*
- <Simone> *Hoi allemaal 😊*
- <Mark> *Hoe gaat het, Elsa? Alles in orde met Chloe, ik mis haar.*
- <Antonio> *Hartelijke groet speciaal voor Koray *g*.*
- <Koray> *Hetzelfde.*
- <Elsa> *Met Chloe gaat het nog altijd niet goed, maar met mij gaat het langzaam beter.*
- <Mark> *Sorry jongens, maar ik moet nog een beetje met Elsa kletsen – als dit jullie stoort, dan gaan wij naar het fluisterhoekje, ok?*
- <Almira> *Ik luister gespannen.*
- <Koray> *Sluit me aan.*
- <Antonio> *Heb wel duizend vragen en ben zeer ongeduldig, maar ik zal geduldig zijn *g*.*
- <Mark> *Dat doet me goed. Elsa, heeft de hulpverlening iets opgeleverd?*
- <Elsa> *Ja, die vrouw is echt super. Zij heeft me enorm geholpen. Ik hoop dat Chloe hier vandaag komt, dan kunnen we samen kijken hoe het verder met haar moet. Dat zou fijn zijn. Ik voel me lang niet meer zo hulpeloos als een paar weken geleden. Hoe gaat het met jou, Almira?*

Vervolg onder Deel 2 en 3

Deel 2

- <Almira> *De begeleidster van de gespreksgroep heeft met mijn ouders gesproken. Ze weten nu dat ik lesbisch ben en ze hebben goed gereageerd. Hoofdzaak is dat ze me niet verliezen. Maar het is nog een lange weg.*
- <Elsa> *Ik begrijp het. Ik denk aan jullie en duim voor jullie.*
- <Almira> *thx*
- <Koray> *Ik begrijp het wel niet, maar ik duim ook *g*. Welke vragen heb je @Antonio.*
- <Antonio> *Oeps – Ik zal maar met de deur in huis vallen...*
- <Antonio> *Ik ben sinds twee jaar met een jongen samen en ik ben heel erg gek op hem...*
- <Mark> *Gefeliciteerd*
- <Koray> *Ik wou dat ik dat kon zeggen *loopt rood aan*.*
- <Antonio> *Geduld, jongens, jullie tijd komt nog wel *g*.*
- <Antonio> *Ik voel me al een half jaar erg aangetrokken tot een meisje. In het begin wou ik dat niet geloven. Toegeven dat ik homo ben, was al moeilijk genoeg. En nou moet ik alles opnieuw definiëren; ik weet helemaal niet meer wat ik moet doen.*
- <Koray> *Weet je zeker dat je verliefd op haar bent?*
- <Antonio> *Ja, absoluut *zwakke grijns*.*
- <Elsa> *En je bent nog altijd met je vriendje samen?*
- <Antonio> *Ja, natuurlijk, ik hou ook van hem.*
- <Mark> *Weet je vriend van je gevoelens over haar?*
- <Antonio> *Eerlijk gezegd niet.*
- <Mark> *Niet goed, volgens mij.*
- <Elsa> *Weet zij van hem?*
- <Antonio> *Ja, zij weet alles.*
- <Koray> *Man! Wat wil je nu doen?*
- <Antonio> *Als ik dat maar wist... Ik dacht dat jullie misschien een idee zouden hebben???*
- <Mark> *Je moet met je vriend praten.*
- <Almira> *Dit hier is een chat waar wij geen hulpverlening bieden. Maar er zijn chats – of die in Italië bestaan, weet ik niet – waar ook hulpverleners zijn die je kunnen helpen.*
- <Antonio> *Het ergste is dat ik niet meer weet of ik bij m'n vriend moet blijven.*
- <Koray> *Dat kan ik me goed voorstellen. Ik zou blij zijn als ik ooit op een meisje verliefd zou worden – maar ik ben, zoals het er naar uit ziet, honderd procent homo.*
- <Mark> *Dat kan ik van mij ook zeggen, met meisjes kan ik niets beginnen *grijns*.*
- <Elsa> *Ik begrijp Mark niet. Ik vind meisjes fantastisch *steekt haar tong uit*.*
- <Almira> *Ben het 100% met Elsa eens 😊*
- <Antonio> *Wat moet ik nou tegen m'n vriend zeggen?*
- <Koray> *De waarheid, misschien?*
- <Antonio> *En dat is?*
- <Mark> *Dat je bi bent! Of niet?*
- <Elsa> *Misschien klinkt het ouderwets, maar ik vertrouw mensen niet die met meisjes en jongens vrijen.*

Vervolg onder Deel 3

Deel 3

- <Antonio> *Waarom niet?*
- <Elsa> *Ze eten van twee walletjes en willen geen beslissing nemen, gewoon laf.*
- <Mark> *Hé Elsa, waarom zeg je dat?*
- <Almira> *Ik begrijp Elsa. Als Julie plots zou zeggen dat ze op een lieve jongen verliefd is, dan zou ik onmiddellijk van haar scheiden. Ik word al depressief van de gedachte.*
- <Koray> *Als ik zelf op een meisje verliefd zou worden dan zou ik dat okee vinden *scheve grijns*, maar mijn vriend... no way!*
- <Mark> *Precies Antonio, wat zou jij zeggen als je vriend je zoiets zou vertellen?*
- <Antonio> *Sorry, maar ik moet eens goed nadenken. Ik kom later terug. Thx en Cu.*
- <Antonio> *Hallo, daar ben ik weer.*
- <Aaron> *Hallo Antonio.*
- <Koray> *Wat heb je bedacht Antonio en hoe gaat het met je?*
- <Antonio> *Ik heb met Paolo gesproken en heb hem alles verteld.*
- <Mark> *Wacht gespannen af.*
- <Koray> *Vertel.*
- <Antonio> *Zoals Almira al voorspelde, is hij bij me weg.*
- <Mark> *WAT? Klote voor je, Antonio.*
- <Aaron> *Wat is er gebeurd?*
- <Antonio> *Ik ben waarschijnlijk biseksueel. Ik voel me al een tijd aangetrokken tot een meisje, en dat trekt m'n vriend niet.*
- <Aaron> *Ik zit hier voor het beeldscherm en schud mijn hoofd. Dat twee mensen echt van elkaar houden is het enige dat telt. Ja toch?*
- <Antonio> *In mijn geval waren dat drie mensen.*
- <Aaron> *Wat was precies het probleem? Dat je het Paolo te laat verteld hebt of dat het een om een vrouw gaat?*
- <Antonio> *Alles, denk ik.*
- <Julie> *Almira heeft me over jou verteld. Het belangrijkste voor mij is altijd dat alles open is, dat ik weet waar ik aan toe ben. Dan kan ik veel hebben.*
- <Antonio> *Dat is niet zo makkelijk, Julie. Ik was zelf helemaal in de war, had geen woorden voor mijn gevoelens.*
- <Julie> *Als Almira me zou vertellen dat ze op een jongen verliefd is dan zou ik van haar verwachten dat ze daar met me over praat, voordat ze iets met hem begint.*
- <Antonio> *En dan?*
- <Julie> *Moeten we samen kijken hoe we er uit komen zodat iedereen zich er goed bij voelt.*
- <Antonio> *En jij gelooft echt dat dat werkt?*
- <Julie> *Als er al iets werkt, dan dat!*
- <Aaron> *Ik denk dat ieder mens in wezen verliefd kan worden op mannen en vrouwen. Alleen is er bij de meeste mensen een duidelijke grens. Maar je hoeft niemand te veroordelen om z'n gevoelens. Het is toch goed als je van verschillende mensen kan houden? Ik vind je heel moedig, Antonio.*
- <Julie> *Laten we dit als een ideaalbeeld beschouwen en elkaar steunen!*
- <Antonio> *Ben ik voor. Thx allemaal.*

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

7 Subculturen

Wat een gekkenhuis. Ik had Patrizia nooit ontmoet als we niet op het schoolplein hadden gevochten en mevrouw Gazzì me daarna niet naar haar kantoor had meegesleurd.

En nu zit ik hier op haar te wachten, tot over m'n oren verliefd, met vlinders in m'n buik en de zenuwen die door m'n keel gieren. Als ik aan haar gezicht denk, krijg ik het helemaal warm.

Teresa ziet voor zich hoe Patrizia haar met haar donkerbruine en twinkelen-de ogen aankijkt en vervolgens haar ogen tot vrolijke spleetjes knijpt. Teresa ademt zwaar als ze na alle commotie opstaat. De anderen mogen het niet weten, ook als ze zelf lesbisch of biseksueel zijn. Haar seksualiteit gaat niemand wat aan. Behalve natuurlijk Patrizia.

Ze kijkt naar de binnenplaats. Hier heeft ze Patrizia voor het eerst gekust, tijdens de technoparty drie weken geleden. Haar hart slaat nog steeds over als ze eraan denkt. Hoe ze ook probeert aan andere dingen te denken, ze eindigt altijd weer bij het verlangen naar haar heerlijke aanwezigheid. Teresa zucht. Ze had nooit gedacht dat de wereld zo bizar kon zijn. Het hele verhaal met Patrizia is zo verwarrend dat niemand zou kunnen zeggen hoe het precies zit. Teresa laat haar blik gaan over de menigte in het café. De lesbo's en homo's hier zijn toffe mensen. Mevrouw Gazzì had gelijk.

Vervolg onder Deel 2 en 3

Er is inderdaad een gay-ontmoetingsplek in Bologna en ze had er nog nooit van gehoord. Idioot eigenlijk.

Hier begon haar verhouding met Patrizia. De eerste keer dat ze hier naartoe was gegaan, met zweethanden van de zenuwen, was ze als door de bliksem getroffen toen ze Patrizia bij het raam zag zitten. Uitgerekend Patrizia. Ze is lesbisch, dacht Teresa, zowel gefascineerd als geschrokken. Daar had ze nooit zo bij stilgestaan. Patrizia was als een zonnestraal die haar verlichtte vanaf de overkant van de ruimte. Teresa bleef naar haar kijken.

Ze vroeg simpelweg: 'Dus nou weet jij het ook,' toen Teresa, als door magische krachten naar haar toe werd gezogen, eindelijk naar haar tafeltje was gelopen en Patrizia haar vragend had aangekeken.

'Ik had nooit gedacht dat jij...' Teresa maakte haar zin niet af.

'Lesbo's zijn niet allemaal hetzelfde,' was het laconieke antwoord van Patrizia.

'Blijkbaar heb jij allemaal clichébeelden in je hoofd.'

'Maar Franca...'

'Dat is m'n beste vriendin. En ze is hetero. Hoezo?'

'Niks,' stamelt Teresa.

'Heb je zin om vrijdag met me naar de technoparty te gaan? Met z'n tweetjes?' Patrizia kijkt haar lang aan, met een fonkeling in haar ogen die Teresa later pas zal begrijpen.

Ja, zo is het allemaal begonnen.

Maar dat was aan het einde van een lang proces. Teresa gedachten gaan terug naar hoe het allemaal gelopen is.

Op de speelplaats staan de meisjes van de hoogste klas zoals altijd samen te giechelen. De enige die Teresa graag mag, is Patrizia maar ze zou nog liever haar tong afbijten dan dat toe te geven. Integendeel, ze kleurt meestal rood als ze Patrizia ontmoet. 'Zo, heb je je weer in die superstrakke jeans gewrongen en je gezicht weer met de verfdoois bewerkt?'

'Hou je kop, Teresa, rot op. We moeten je hier niet!'

'Dat kan me niet schelen, dat weet je toch Patrizia.'

'Ach kom,' zegt Franca 'het beste is die stomme trut gewoon te negeren. Waarom rot ze niet op?.'

'Moet je horen wie het zegt,' vloekt Teresa. 'Jij ziet eruit als een hoer.'

'Donder op, Teresa, voordat ik echt boos word!' Patrizia's stem klinkt gevaarlijk zacht.

'Ga iemand anders lopen sarren, oké?'

'Ik wou alleen zeggen hoe lachwekkend jullie eruitzien en hoe stom jullie praatjes klinken.' Teresa verhoogt haar stem. 'Ach, kijk daar eens, vind je die jongen geen lekker ding?'

Gisteren lachte hij naar me.' Ze spreekt weer normaal. 'Dat moet je pijn doen, of niet?'

'Je bent alleen jaloers omdat de jongens niet naar je kijken,' waagt Franca te zeggen.

'Nee Franca, ik ga gewoon mijn hersencellen niet vergooien voor een jongen. Zoals jij en de andere meisjes.'

'En waarom sta je hier dan nog? Ga toch weg als ons niveau niet goed genoeg voor jou is.' Patrizia duwt Teresa terug. Dat is teveel.

'Stop onmiddellijk met vechten. Zijn jullie helemaal gek geworden. Patrizia, Teresa, uit elkaar, onmiddellijk.' Mevrouw Gazzini houdt ze met beide handen uit elkaar.

'Zij begon, zoals altijd,' snuift Patrizia.

Vervolg onder Deel 3

'Ja hoor,' hoont Teresa. 'Zoals altijd.'

'Patrizia heeft gelijk. Teresa moet ons met rust laten,' eist Franca en kijkt haar lerares wiskunde aan.

'Teresa, jij komt na de les bij me.'

'Ik zou je graag iets willen laten zien. In mijn kantoor. Oké?'

Teresa heeft haar lerares wiskunde altijd graag gemogen. Op een of andere manier begreep zij wat niemand anders opmerkte.

'Eigenlijk mag je Patrizia graag, toch?'

'Hoe komt u daarbij?' Teresa voelt zich betrappt.

'Je herinnert me aan mezelf toen ik jouw leeftijd had.' Mevrouw Gazzi geeft haar een knipoog.

'Oh ja?' Teresa gaat op een veilige afstand staan.

'Zo, we zijn er. Kom binnen. Ga zitten.'

'Wilde u me wat laten zien?'

*'Ja. Een folder van de Gaygames, momentje.' De lerares rommelt in een bureaula. 'Jij bent toch zo sportief aangelegd. Toen dacht ik, misschien wil je volgend jaar wel meespe-
len. Ze zijn zeker nog op zoek naar goede volleybalspeelsters.'*

'Eh, wacht even' Teresa onderzoekt de lerares. 'Bent u lesbisch?'

*'Ja, verbaast je dat? Waarom ga je niet naar het COC waar je andere lesbo's kunt ont-
moeten? Je bent altijd zo alleen.'*

'Ik heb geen zin om als seksobject gezien te worden.'

'Wie heeft gezegd dat lesbiennes zo zijn?'

'Dat zegt iedereen.'

'Anders geloof je toch ook niet wat anderen zeggen. In ieder geval is het niet waar. Homo's en lesbo's hebben allerlei hobby's. Sportgroepen, spelavonden, politieke clubs. Alles wat je wilt, kun je onderling delen.'

'Volleybal zou al mooi zijn om mee te beginnen.' Teresa speelt met de folder.

'Oké. Dan zoek ik het adres van het COC op. Heb je toegang tot Internet?'

'Natuurlijk.'

'Hier zijn een paar websites die misschien interessant voor je zijn. Van daaruit kun je verder zoeken. Mijn collega heeft me laatst over een chat verteld voor jonge lesbo's en homo's die goed schijnt te zijn. Ik schrijf het adres voor je op. En kijk dan maar eens goed rond in de homowereld. Je zult zien, niemand doet alleen aan seks.'

'En u? Zit u in de scene?'

'In de scene is misschien het verkeerde woord. Ik heb veel lesbo en homo vrienden. Als ik uitga, kijk ik goed uit of er geen leerlingen van mij zijn. Als dat wel zo is, ga ik niet.'

'Waarom niet'

'Kijk, het is mijn beroep om jullie les te geven. En mijn privé-leven is iets anders. Een andere wereld, begrijp je? Ik meng ze niet. Dat zou niet goed zijn. Tenslotte zijn jullie van mij afhankelijk. Daarmee heb ik een grote verantwoordelijkheid die ik serieus neem.'

'Ik begrijp het. Heel erg bedankt!'

'Graag gedaan. En veel plezier bij het sporten.'

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

8 Geschiedenis en cultuur

Wat een gekkenhuis. Ik had Patrizia nooit ontmoet als we niet op het schoolplein hadden gevochten en mevrouw Gazzì me daarna niet naar haar kantoor had meegesleurd.

En nu zit ik hier op haar te wachten, tot over m'n oren verliefd, met vlinders in m'n buik en de zenuwen die door m'n keel gieren. Als ik aan haar gezicht denk, krijg ik het helemaal warm.

Teresa ziet voor zich hoe Patrizia haar met haar donkerbruine en twinkelen-de ogen aankijkt en vervolgens haar ogen tot vrolijke spleetjes knijpt. Teresa ademt zwaar als ze na alle commotie opstaat. De anderen mogen het niet weten, ook als ze zelf lesbisch of biseksueel zijn. Haar seksualiteit gaat niemand wat aan. Behalve natuurlijk Patrizia.

Ze kijkt naar de binnenplaats. Hier heeft ze Patrizia voor het eerst gekust, tijdens de technoparty drie weken geleden. Haar hart slaat nog steeds over als ze eraan denkt. Hoe ze ook probeert aan andere dingen te denken, ze eindigt altijd weer bij het verlangen naar haar heerlijke aanwezigheid. Teresa zucht. Ze had nooit gedacht dat de wereld zo bizar kon zijn. Het hele verhaal met Patrizia is zo verwarrend dat niemand zou kunnen zeggen hoe het precies zit. Teresa laat haar blik gaan over de menigte in het café. De lesbo's en homo's hier zijn toffe mensen. Mevrouw Gazzì had gelijk.

Vervolg onder Deel 2 en 3

Er is inderdaad een gay-ontmoetingsplek in Bologna en ze had er nog nooit van gehoord. Idioot eigenlijk.

Hier begon haar verhouding met Patrizia. De eerste keer dat ze hier naartoe was gegaan, met zweethanden van de zenuwen, was ze als door de bliksem getroffen toen ze Patrizia bij het raam zag zitten. Uitgerekend Patrizia. Ze is lesbisch, dacht Teresa, zowel gefascineerd als geschrokken. Daar had ze nooit zo bij stilgestaan. Patrizia was als een zonnestraal die haar verlichtte vanaf de overkant van de ruimte. Teresa bleef naar haar kijken.

Ze vroeg simpelweg: 'Dus nou weet jij het ook,' toen Teresa, als door magische krachten naar haar toe werd gezogen, eindelijk naar haar tafeltje was gelopen en Patrizia haar vragend had aangekeken.

'Ik had nooit gedacht dat jij...' Teresa maakte haar zin niet af.

'Lesbo's zijn niet allemaal hetzelfde,' was het laconieke antwoord van Patrizia.

'Blijkbaar heb jij allemaal clichébeelden in je hoofd.'

'Maar Franca...'

'Dat is m'n beste vriendin. En ze is hetero. Hoezo?'

'Niks,' stamelt Teresa.

'Heb je zin om vrijdag met me naar de technoparty te gaan? Met z'n tweetjes?' Patrizia kijkt haar lang aan, met een fonkeling in haar ogen die Teresa later pas zal begrijpen.

Ja, zo is het allemaal begonnen.

Maar dat was aan het einde van een lang proces. Teresa gedachten gaan terug naar hoe het allemaal gelopen is.

Op de speelplaats staan de meisjes van de hoogste klas zoals altijd samen te giechelen. De enige die Teresa graag mag, is Patrizia maar ze zou nog liever haar tong afbijten dan dat toe te geven. Integendeel, ze kleurt meestal rood als ze Patrizia ontmoet. 'Zo, heb je je weer in die superstrakke jeans gewrongen en je gezicht weer met de verfdoois bewerkt?'

'Hou je kop, Teresa, rot op. We moeten je hier niet!'

'Dat kan me niet schelen, dat weet je toch Patrizia.'

'Ach kom,' zegt Franca 'het beste is die stomme trut gewoon te negeren. Waarom rot ze niet op?.'

'Moet je horen wie het zegt,' vloekt Teresa. 'Jij ziet eruit als een hoer.'

'Donder op, Teresa, voordat ik echt boos word!' Patrizia's stem klinkt gevaarlijk zacht.

'Ga iemand anders lopen sarren, oké?'

'Ik wou alleen zeggen hoe lachwekkend jullie eruitzien en hoe stom jullie praatjes klinken.' Teresa verhoogt haar stem. 'Ach, kijk daar eens, vind je die jongen geen lekker ding? Gisteren lachte hij naar me.' Ze spreekt weer normaal. 'Dat moet je pijn doen, of niet?'

'Je bent alleen jaloers omdat de jongens niet naar je kijken,' waagt Franca te zeggen.

'Nee Franca, ik ga gewoon mijn hersencellen niet vergooien voor een jongen. Zoals jij en de andere meisjes.'

'En waarom sta je hier dan nog? Ga toch weg als ons niveau niet goed genoeg voor jou is.' Patrizia duwt Teresa terug. Dat is teveel.

'Stop onmiddellijk met vechten. Zijn jullie helemaal gek geworden. Patrizia, Teresa, uit elkaar, onmiddellijk.' Mevrouw Gazzi houdt ze met beide handen uit elkaar.

'Zij begon, zoals altijd,' snuift Patrizia.

Vervolg onder Deel 3

'Ja hoor,' hoont Teresa. 'Zoals altijd.'

'Patrizia heeft gelijk. Teresa moet ons met rust laten,' eist Franca en kijkt haar lerares wiskunde aan.

'Teresa, jij komt na de les bij me.'

'Ik zou je graag iets willen laten zien. In mijn kantoor. Oké?'

Teresa heeft haar lerares wiskunde altijd graag gemogen. Op een of andere manier begreep zij wat niemand anders opmerkte.

'Eigenlijk mag je Patrizia graag, toch?'

'Hoe komt u daarbij?' Teresa voelt zich betrappt.

'Je herinnert me aan mezelf toen ik jouw leeftijd had.' Mevrouw Gazzi geeft haar een knipoog.

'Oh ja?' Teresa gaat op een veilige afstand staan.

'Zo, we zijn er. Kom binnen. Ga zitten.'

'Wilde u me wat laten zien?'

*'Ja. Een folder van de Gaygames, momentje.' De lerares rommelt in een bureaula. 'Jij bent toch zo sportief aangelegd. Toen dacht ik, misschien wil je volgend jaar wel meespe-
len. Ze zijn zeker nog op zoek naar goede volleybalspeelsters.'*

'Eh, wacht even' Teresa onderzoekt de lerares. 'Bent u lesbisch?'

*'Ja, verbaast je dat? Waarom ga je niet naar het COC waar je andere lesbo's kunt ont-
moeten? Je bent altijd zo alleen.'*

'Ik heb geen zin om als seksobject gezien te worden.'

'Wie heeft gezegd dat lesbiennes zo zijn?'

'Dat zegt iedereen.'

'Anders geloof je toch ook niet wat anderen zeggen. In ieder geval is het niet waar. Homo's en lesbo's hebben allerlei hobby's. Sportgroepen, spelavonden, politieke clubs. Alles wat je wilt, kun je onderling delen.'

'Volleybal zou al mooi zijn om mee te beginnen.' Teresa speelt met de folder.

'Oké. Dan zoek ik het adres van het COC op. Heb je toegang tot Internet?'

'Natuurlijk.'

'Hier zijn een paar websites die misschien interessant voor je zijn. Van daaruit kun je verder zoeken. Mijn collega heeft me laatst over een chat verteld voor jonge lesbo's en homo's die goed schijnt te zijn. Ik schrijf het adres voor je op. En kijk dan maar eens goed rond in de homowereld. Je zult zien, niemand doet alleen aan seks.'

'En u? Zit u in de scene?'

'In de scene is misschien het verkeerde woord. Ik heb veel lesbo en homo vrienden. Als ik uitga, kijk ik goed uit of er geen leerlingen van mij zijn. Als dat wel zo is, ga ik niet.'

'Waarom niet'

'Kijk, het is mijn beroep om jullie les te geven. En mijn privé-leven is iets anders. Een andere wereld, begrijp je? Ik meng ze niet. Dat zou niet goed zijn. Tenslotte zijn jullie van mij afhankelijk. Daarmee heb ik een grote verantwoordelijkheid die ik serieus neem.'

'Ik begrijp het. Heel erg bedankt!'

'Graag gedaan. En veel plezier bij het sporten.'

Einde

Dubbel Divers.

Routeplanner voor het omgaan met seksuele diversiteit en cultuurverschillen in onderwijs en hulpverlening

9 Religie

- <Teresa> *Gaan we het vandaag over religie hebben?*
- <Aaron> *Ja, dat is het onderwerp.*
- <Almira> *Ik vind het fantastisch dat jullie dit onderwerp gekozen hebben.*
- <Julie> *Voordat we beginnen, en omdat het ermee te maken heeft: Wie van jullie wil naar de volgende Europride?*
- <Koray> *Als je me eens vertelt wat dat is, dan kan ik erover nadenken *g**
- <Julie> *Homo's en lesbo's uit heel Europa ontmoeten elkaar tijdens de Gay Pride en organiseren een interculturele week over verschillende thema's. Een van de thema's kan religie zijn, denk ik. Maar zonder jullie wil ik niet gaan.*
- <Koray> *Je bedoelt dat we samen iets voorbereiden en dan daar iets organiseren?*
- <Julie> *Inderdaad.*
- <Aaron> *Via internet, zonder dat je elkaar kent?*
- <Almira> *Ik heb niet het gevoel dat ik jullie niet ken. Denk maar aan Elsa en Chloe. Zij hebben elkaar tenslotte in de chat leren kennen.*
- <Aaron> *Jullie hebben me al overtuigd. Wie begint er?*
- <Kristin> *Mijn ouders zijn heel christelijk. Ik denk dat ik het daarom nog steeds niet heb aangedurfd mijn ouders te vertellen dat ik lesbisch ben.*

Vervolg onder Deel 2 en 3

- <Koray> *Wat zou er gebeuren?*
- <Kristin> *Geen idee, strenge christenen wijzen homoseksualiteit af.*
- <Julie> *Volgens mijn ouders moet God een reden gehad hebben om homoseksualiteit te scheppen. Zij geloven dat alles door God geschapen is en dat is hun uitleg.*
- <Kristin> *Kan zijn, maar mijn ouders zouden zeggen dat God ook kwaad heeft toegestaan. Overspel bijvoorbeeld is verboden en moord.*
- <Julie> *In ieder geval is homoseksualiteit niet verboden in de tien geboden.*
- <Kristin> *Dat moet ik eens bij HeK vertellen, da's een goeie, Julie!*
- <Aaron> *Wat is HeK?*
- <Kristin> *Homoseksuelen en de Kerk. Ik was er een paar keer. Dat zijn goede mensen. Ze vechten voor gelijke rechten. Ze beweren bijvoorbeeld dat Jezus nooit iets over homoseksualiteit gezegd heeft. Niet positief, niet negatief. En ze zeggen dat de apostel Paulus bijvoorbeeld niet over homoseksualiteit kon praten omdat dat begrip pas in de negentiende eeuw ontstaan is. In ieder geval stimuleerde hij wel de vrije partnerkeuze *g**
- <Koray> *Klinkt redelijk.*
- <Kristin> *Zeker, maar streng gelovige christenen interpreteren dat natuurlijk anders.*
- <Koray> *Mijn ouders weten ook niet dat ik homo ben, maar dat is niet zo belangrijk voor mij. Bovendien heb ik heel andere problemen waar ik veel meer moeite mee heb.*
- <Aaron> *Hebben die met religie te maken?*
- <Koray> *Eigenlijk met de omgang van niet-moslim homo's met ons en de reactie van de moslimwereld op het feit dat ik homo ben.*
- <Aaron> *Je valt buiten alle groepen?*
- <Koray> *Ja, zo zie ik het. Man, stel je voor, ik vertel aan een niet-moslim homo dat ik moslim ben. Die staart me aan en zegt: dat past toch niet bij elkaar. Of je bent homo of je bent moslim.*
- <Kristin> *Hoezo?*
- <Koray> *Ik ben bang dat het over de hele wereld zo is. In Oostenrijk in ieder geval wel. Daar ben ik allereerst buitenlander, die sowieso al niet homo kan zijn. Zo ervaren veel mensen in de homogemeenschap dat. Maar als ik dan ook nog zeg dat ik moslim ben, dan is de maat vol. Dan snapt niemand meer dat ik homo ben.*
- <Aaron> *Ja, dat kan ik me voorstellen. Er zijn overal foute vooroordelen, nietwaar? Zelfs binnen de homo- en lesbische gemeenschap.*
- <Koray> *Eh, ik weet niet hoe het bij jullie joden is. Bij de christenen heb ik in ieder geval de indruk dat de familie sowieso niet telt. En daarom is voor de meeste christenen het coming out-proces niet zo moeilijk. Maar mijn familie is heel belangrijk voor me en ik ook voor hen. De sociale verbondenheid is gewoon sterk, vooral als we zijn opgegroeid in een andere cultuur, en ik vind dat goed. Als familie moet je elkaar altijd steunen.*
- <Aaron> *Een Jiddische mama moet je nooit onderschatten *grijns*. Daarover later. Maar waar wil je heen?*
- <Koray> *Ik geloof dat mijn familie voor mij belangrijker is dan de leukste en lekkerste homoscene (neem het niet persoonlijk). Ik zal waarschijnlijk trouwen en daarnaast mijn partners hebben. Maar vertel Aaron, wat is er aan de hand met je joodse mama?*

Vervolg onder Deel 3

- <Aaron> *Jiddische mama's zijn moeilijk te negeren. Het is gewoon het syndroom van te bezorgd zijn. Zij wil gewoon het beste voor haar kind. Moeilijk om daar tegenin te gaan. Maar om nog eens naar Koray terug te keren: zijn er bij jou in de buurt geen homoseksuele moslim groepen? Je bent toch zeker niet de enige?*
- <Koray> *Nee, natuurlijk ben ik niet de enige. Maar ik geloof niet dat hier zoiets bestaat.*
- <Aaron> *Van een vriend in Duitsland weet ik dat hij bij Türk-Gay actief is – zoek eens op internet – zij hebben ook een website.*
- <Koray> *Goeie tip, bedankt!*
- <Almira> *Ik ben ook moslim, maar een Bosnische moslim. In Kosovo, waar ik naar teruggestuurd wordt, moet ik waarschijnlijk zelfs een sluier dragen en trouwen. Homoseksualiteit kan daar zelfs de dood betekenen.*
- <Koray> *Maar dan kun je toch beter hier blijven?*
- <Almira> *Ja, dat denk ik ook. Mijn ouders weten nu dat ik lesbisch ben. Eerst dacht ik echt dat ze me zouden verstoten, maar dat hebben ze niet gedaan, Koray. Misschien ben je banger dan nodig is?*
- <Koray> *Ik zal er met de mensen van Türk-Gay over praten en jullie op de hoogte houden, oké?*
- <Julie> *Oké Koray, tot volgend jaar op de Gaypride. Doe je dan mee?*
- <Koray> *Ik ben ermee bezig *grijns* Aaron, nou is het jouw beurt.*
- <Aaron> *Ik zal het in ieder geval aan mijn ouders vertellen en ik denk dat ze er wel overheen komen. Het is belangrijk dat ik ze kan vertrouwen en zij mij. Geheimen kunnen een verschrikkelijk effect hebben. Dat zouden zij beiden nooit willen. En over het jodendom: het is geen nationaliteit. Sommigen van onze homogroep zijn religieus, anderen niet. Wij zijn joden omdat onze ouders joden zijn.*
- <Kristin> *Wil je toch iets over homoseksualiteit en geloof zeggen?*
- <Aaron> *Natuurlijk. Orthodoxen zijn volgens mij in iedere religie tegen homoseksualiteit. Op dit punt verschillen religies helemaal niet. Maar bij het jodendom is er gewoon een sterke liberale stroming die 60 procent van alle joden uitmaakt, als het niet meer is. Dat zal ook wel voor christenen gelden en ik hoop dat er een zelfde ontwikkeling binnen de islam plaatsvindt. Maar ik ben geen expert op het gebied van andere religies, zoals ik al zei, dus het lijkt me beter als anderen daar wat over zeggen. Ik kan alleen maar zeggen hoe het bij het joodse geloof is.*
- <Kristin> *Goed, dan neem ik het liberale christendom wel voor m'n rekening. Ik heb ook wat gelezen over de liberale islam. Veel moslimfeministes strijden voor gelijke rechten.*
- <Aaron> *Afgezien van het feit dat mannen en vrouwen gelijke rechten hebben in het liberale jodendom, is er ook grote openheid over homoseksualiteit. In New York bijvoorbeeld zijn er lesbische/homoseksuele gemeenschappen met 3000 leden.*
- <Julie> *Wow, fantastisch!*
- <Aaron> *Ja, en in Londen is een college waar alleen mannelijke en vrouwelijke rabbijnen opgeleid worden, die geen problemen met homoseksualiteit hebben. Zij worden daarop gecontroleerd.*
- <Almira> *Klinkt fantastisch. Vertel je daarover op ons evenement tijdens de Gaypride?*
- <Aaron> *Graag, ik zal er zeker zijn.*

Einde